

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

12 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:

președinte:

Diaconu Iurie

judecători:

Catan Liliana

Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Lunca Ion în numele inculpatei Bandrabura Olga, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2019, în cauza penală privind-o pe

Bandrabura Olga XXXXX, născută la XXXXX,
originară și domiciliată în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 11.11.2016 – 15.05.2018;

Instanța de apel: 07.06.2018 – 12.09.2018;

20.03.2019 – 11.09.2019;

Instanța de recurs: 09.11.2018 – 12.02.2019;

23.12.2019 – 12.02.2020.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul central din 15 mai 2018, Bandrabura Olga a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.187 alin.(2) lit. f) Cod penal, la 5 ani închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar conform prevederilor art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată pe o perioadă de probațiune de 5 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, în fapt, a constatat că la 17 septembrie 2016, aproximativ la ora 12.40, având scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, în timp ce Uscatu Irina se afla în piața comercială situată pe bd. Dacia 10, mun. Chișinău, în mod deschis, i-a sustras și însușit un portmoneu confecționat din piele de culoare neagră în valoare de 2500 lei, în care se afla un card bancar de la BC „Moldinconbank” și un card bancar de la BC „Victoriabank” pe numele lui Uscatu Irina, mijloace bănești în sumă de 52 lei, carduri de reducere de la centre comerciale, prin ce i-a cauzat lui Irina Uscatu o daună materială în proporții considerabile în sumă totală de 2 552 lei.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată împotriva acesteia au declarat apeluri:

3.1. Procurorul, solicitând casarea parțială a sentinței din motivul blândeții pedepsei,

rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatei în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, fără amendă.

În motivarea apelului acuzatorul de stat a invocat că pedeapsa stabilită inculpatei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal este prea blândă în raport cu circumstanțele cauzei, prima instanță la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celei vinovate, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatei, care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, concluzii nu a făcut, săvârșind din nou o infracțiune.

Instanța a ignorat faptul că potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, astfel, urma să aplice o pedeapsă privativă de libertate mai aspră în privința inculpatului, ca pedeapsa să-și atingă obiectivele fixate.

Totodată, instanța la stabilirea pedepsei cu închisoare, nu a stabilit tipul penitenciarului.

3.2. Avocatul Lunca Ion în numele inculpatei, a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatei să fie recalificate în baza art. 192 alin.(1) Cod penal.

În motivarea apelului, apărătorul a menționat că, instanța de fond a apreciat eronat declarațiile părții vătămate și ale martorilor, or, declarațiile acestora sunt contradictorii și neveridice.

Totodată, apelantul a indicat că, sentința este bazată pe presupuneri, iar organul de urmărire penală nu a prezentat probe care să confirme vinovăția inculpatei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 septembrie 2018, apelurile declarate au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și just a ajuns la concluzia că inculpata, a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal - *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, ceea ce rezultă din totalitatea de probe acumulate în cauză, apreciate cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității lor.

În pofida faptului că inculpata nu și-a recunoscut vina în cele incriminate și deși aceasta a invocat faptul că acțiunile sale urmau a fi calificate în baza art. 192 alin.(1) Cod penal, vinovăția acesteia în comiterea infracțiunii incriminate a fost dovedită cu certitudine prin probe acumulate de organul de urmărire penală, cercetate de către prima instanță și verificate de către instanța de apel și anume prin: declarații părții vătămate Irina Uscatu, declarațiile martorilor Boșcăneanu Ilie și Sebova Valentina, precum și materialele cauzei.

Instanța de apel a reținut că fapta inculpatei întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal. Sustragerea a fost comisă în mod deschis, fapt ce împiedică recalificarea acțiunilor inculpatei în baza art.192 alin.(1) Cod

penal.

Astfel, instanța de apel a considerat, că probele examinate au format un ansamblu probator al vinovăției inculpatei și au combătut argumentele prezentate de inculpată și apărătorul acesteia, care au fost apreciate ca o evidentă formă de evitare de la răspunderea penală pentru infracțiunea săvârșită, or, s-a stabilit cert și fără careva dubii, că faptele expuse în învinuire și-au găsit confirmarea prin probele administrate și cercetate în ședința de judecată, suplimentar în instanța de apel.

Referitor la pedeapsa stabilită, instanța de apel a reținut că prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61,75 Cod penal, ținând cont de circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatei, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală, de condițiile de viață ale familiei acestuia, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatei, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă, în măsură să-și atingă scopul de corectare și reeducare.

Astfel, Colegiul a conchis că argumentele invocate în apelurile declarate au fost apreciate ca neîntemeiate, fapt ce a dus la respingerea acestora ca nefondate, cu menținerea hotărârii contestate.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul Lunca Ion în numele inculpatei, invocând temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie recalificată infracțiunea incriminată inculpatei din prevederile art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal în cele ale art. 192 alin. (1) Cod penal.

În motivarea recursului, apărătorul a susținut că instanța de apel a dat o apreciere incorectă probelor cercetate în ședința de judecată și în baza cărora Bandrabura Olga a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Recurentul a susținut că la materialele dosarului nu există nici o probă care ar confirma faptul că inculpata a fost văzută de către partea vătămată sau de către alte persoane, în momentul când a sustras geanta. Nu este clar care probe confirmă sustragerea deschisă a bunurilor părții vătămate în condițiile, în care toți martorii declară momentul când partea vătămată a solicitat inculpatei să-i prezinte ce are în geanta sa și despre modalitatea cum a fost găsit portmoneul, dar nu despre modul de sustragere deschisă.

Este evident că la calificarea juridică a infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal și art. 192 alin.(1) Cod penal se rețin foarte multe semne asemănătoare. În speță nu este clar cum instanțele de judecată au identificat modul de sustragere deschisă a bunurilor și care probe au confirmat existența acestei circumstanțe.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului depus de avocatul Lunca Ion în numele inculpatei, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece este lipsit de temeiuri legale.

8. Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 12 februarie 2019, recursul declarat a fost

admis, s-a casat total decizia cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

9. Judecând recursul ordinar declarat, Colegiul penal lărgit a constatat, că prevederile legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

Din materialele cauzei se constată că, potrivit ordonanței de punere sub învinuire și rechizitoriului, inculpata Bandrabura Olga a fost pusă sub învinuire în baza art.187 alin. (2) lit. f) Cod penal – jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu cauzare de daune în proporții considerabile.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs a menționat că prima instanță constatând fapta din rechizitoriu, a reținut în partea descriptivă a sentinței precum că fapta inculpatei întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal (f.d.166 vol. I). La rândul său, instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia sentinței menționate, a adoptat o soluție prin care a respins apelurile declarate și a menținut hotărârea primei instanțe.

În decizia sa, instanța de apel a admis mențiuni ce nu corespund realității: astfel, a menționat în calitate de parte vătămată pe Ion Bucliș, care nu a avut așa calitate în speța dată; a concluzionat că este dovedită vina inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. f) Cod penal, care nu i-a fost incriminată acesteia; contrar art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, în mod tranșant s-a bazat pe presupunerea despre existența criteriului obiectiv.

Deci, prima instanță a comis o eroare de drept, depășind limitele învinuirii, instanța de apel, cu toate că în partea descriptivă a deciziei nu a indicat aceste constatări, totuși a menținut soluția primei instanțe și nu a corectat eroarea dată.

Reținând cele menționate, instanța de recurs a constatat că decizia contestată este viciată în partea motivării concluziei privind încadrarea acțiunilor inculpatei.

Prin urmare, Colegiul penal a ajuns la concluzia, că instanța de apel a examinat pur formal apelurile declarate, nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apelul avocatului și anume – invocând doar presupuneri, nu a cercetat și nu a dat răspuns la argumentul că inculpata anume a mizat pe faptul că va obține sustragerea pe neobservate, însă a adoptat o soluție neargumentată la modul cuvenit, astfel că decizia nu a putut fi menținută și a fost casată cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

Instanța de recurs a considerat, că erorile comise nu puteau fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece aceasta nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

10. Revenind în instanța de apel, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2019, apelul declarat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței fără careva modificări.

11. Pentru a decide astfel, instanța de apel a consemnat că, este dovedită vina inculpatei în comiterea jafului. Instanța de apel a remarcat că în acțiunile inculpatei s-a dovedit

existența laturii obiective a infracțiunii de jaf, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate Uscatu Irina, care în cadrul cercetării judecătorești a indicat că, era toamna anului 2016, împreună cu copilul s-a dus la piață, până ce i-a spus vânzătorului ce dorește, așteptând să-i dea porumbul, *fetele care s-au apropiat de ea, una din ele fiind inculpata din ședința de judecată, întorcându-se a văzut-o pe inculpată care se uita când la ea când la portmoneul ei care era deschis pentru că voia să achite vânzătorului cumpărăturile. A observat cum inculpata se uită la portmoneul ei, iar ea l-a închis și l-a apropiat de piept. În timp ce aștepta restul de la vânzător, cele două fete au plecat pe stradă în deal, iar ea a întors capul și le-a analizat și a reținut-o bine pe inculpată pentru că era îngrijorată. A menționat că restul de la vânzător l-a pus în geantă pentru că portmoneul îl ținea cu grijă în mână. După care a trecut strada pe partea opusă, în mâna dreapta avea sacoșa cu porumb, iar cu mâna stângă ținea portmoneul lângă piept. A simțit când i-a fost furat portmoneul, a apucat geanta care se afla în partea stingă, era din material și a înțeles că este goala, s-a uitat în geantă și a văzut că portmoneul nu este, apoi ea s-a întors brusc și a observat că de la ea se îndepărtează pe diagonala o persoană țiganca care pune ceva negru în geanta și bate peste geanta sa de câteva ori. A declarat că a fugit după ea și a apucat-o de mână și a început să-i vorbească cu un ton ridicat să-i dea înapoi portmoneul, acea persoană a început să fugă, însă din motiv ca o ținea de mână, a oprit-o la un magazin care se afla la partea dreapta de ea, a apucat-o cu ambele mâini și a început să strige ca să-i dea înapoi portmoneul. În moment ce o ținea pe acea persoană, ultima a dat în urmă mâna stângă a băgat-o în geantă, după care a auzit un zgomot de parcă a căzut ceva jos, la care oamenii din preajmă îi spuneau că țiganca a aruncat portmoneul.*

Deși inculpata nega faptul comiterii sustragerii pe ascuns a bunului străin, cele declarate de către Uscatu Irina au venit în coroborare cu declarațiile martorului Boșcăneanu Ilie și a martorului Sebova Valentina.

La fel, ca probă ce a confirmat pe deplin acțiunile ilegale ale inculpatei, este și procesul-verbal de cercetare la fața locului din 17.09.2016, conform căruia s-a constatat că la intrarea în butic unde se comercializează ceai-cafea, în partea dreaptă de jos a fost depistat un portmoneu confecționat din piele de culoare neagră, în care se afla mijloace bănești în sumă de 52 lei, 2 carduri bancare și 4 carduri de reducere.

Instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiate afirmațiile apărătorului precum că, acțiunile inculpatei nu întrunesc elementele infracțiunii imputate, or, în cadrul cercetării judecătorești a fost dovedit prezența tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii de jaf. A fost respins și solicitarea avocatului privind recalificarea acțiunilor inculpatei în baza art. 192 alin. (1) Cod penal, or, în speță, a fost demonstrat prin probe concludente și pertinente comiterea faptei ilegale în mod deschis, în situația în care atât din declarațiile părții vătămate, cât și a martorilor, s-a confirmat că, partea vătămată a simțit când a fost luat portmoneul de la inculpata și a alergat după ultima strigând în urma acesteia, iar în momentul când a fost ajunsă, inculpata a scos bunul sustras și l-a aruncat, fapt văzut de martorii Boșcăneanu Ilie și Sebova Valentina.

Sanctiunea art. 187 alin. (2) Cod penal al RM prevede *pedeapsa sub formă de închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1350 u.c.*. Instanța de judecată la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatei a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78, Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunilor grave prin prisma prevederilor art. 16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din intenție, de personalitatea inculpatei care, deși anterior a fost condamnată, antecedente penale sunt stinse, este invalidă de gradul II, are la întreținere un copil minor și tata acesteia care este pensionar.

În acest context, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatei, urmărind în acest sens comportamentul ei în viața socială, precum și cel de până la și după săvârșirea infracțiunii incriminate, instanța de apel a considerat că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea inculpatei, a constatat că corijarea și reeducarea acesteia este posibilă doar cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, care în temeiul art. 90 Cod penal, just și întemeiat a fost suspendată pe un termen de probă de 5 ani.

La caz, instanța de apel a reținut că solicitarea acuzatorului de stat privind aplicarea unei pedepse față de inculpata cu închisoare reală, nu poate fi admisă, în situația în care la numirea pedepsei, instanța de judecată urmează a ține cont și de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, fapt care a fost luat în considerație la pronunțarea sentinței

12. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel avocatul Lunca Ion a declarat recurs ordinar, invocând ca temei de casare prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile inculpatei să fie recalificate potrivit prevederilor art. 192 alin. (1) Cod penal.

Vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate în cadrul cercetării judecătorești nu a fost dovedită. Apărarea în instanța de fond a menționat despre faptul că urmărirea penală a fost una foarte defectuoasă iar organul de urmărire penală nu a întreprins toate acțiunile prevăzute de lege în vederea stabilirii adevărului obiectiv.

Apărarea și-a exprimat indignarea față de modalitatea de apreciere a probelor cercetate în ședința de judecată și în baza căroră inculpata a fost recunoscută vinovată, pe nedrept, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal. Or, la materialele dosarului nu există nici o probă care ar confirma faptul că inculpata a fost văzută de către partea vătămată, or, de către alte persoane în momentul când a sustras din geantă. Nu este clar care probe confirmă sustragerea deschisă a bunurilor părții vătămate în condiții în care toți martorii declară despre momentul când partea vătămată solicita inculpatei să-i prezinte ce are în geanta sa și despre modalitatea cum a fost găsit portmoneul dar nu despre modul de sustragere deschisă.

Calificarea juridică a infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal și art. 192 alin. (1) Cod penal au elemente asemănătoare, însă în speța dată calificarea va fi corectă și completă doar atunci când instanța de judecată în acțiunile inculpatei va identifica în

cumul toate semnele obligatorii ale infracțiunii. Nu este clar cum instanța de judecată a identificat modul de sustragere deschisă a bunurilor și care probă la concret confirmă existența acestei circumstanțe.

Nemotivarea poziției apărării precum că pe parcursul cercetării judecătorești acuzatorul de stat prin probele examinate nu a confirmat prin nici o probă forma deschisă a infracțiunii de jaf. Lipsa dovezilor demonstrează că nu există fapta infracțiunii și prin urmare fapta de care este învinuită inculpata nu întrunește elementele infracțiunii incriminate.

13. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, fără citarea părților, în baza actelor din dosar, Colegiul Penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele considerente.

Conform art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.*

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.*

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, *judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal reține că avocatul, declarând recurs în favoarea inculpatei, a invocat ca temei pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală fără a oferi careva motivare în acest sens, însă din conținutul acestuia reiese că autorul critică soluția instanței de apel, pe motiv că acțiunile inculpatei au fost încadrate în opinia sa greșit în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, eroare care de fapt se prevede în pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Astfel, conform art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel atunci când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

De asemenea este invocat și pct. 8) art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel dacă nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care*

condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, nu se regăsește în recurs.

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal lărgit constată că nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel pentru a repara erorile de drept invocate.

Verificând materialele dosarului în raport cu criticele recurentului, Colegiul lărgit conchide că la judecarea apelului instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă privind condamnarea inculpatei în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în speța dată.

De asemenea, Colegiul reiterează că așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse pe larg în pct. 11 din prezenta decizie.

Făcând o analiză minuțioasă a materialelor cauzei instanța de recurs constată că alegațiile recurentului privitor la pretinsa eroare judiciară reținută la calificarea juridică a acțiunilor inculpatei este vădit nefondată, iar instanța de apel corect și-a motivat soluția de admitere a argumentelor invocate de procuror în acest sens. Or, din toate probele examinate și cercetate de către instanța de apel s-a constatat indubitabil că inculpata a acționat cu intenție directă și a urmărit incipient scopul săvârșirii sustragerii bunului de la partea vătămată pe ascuns, însă din cauze independente de voința sa, depistarea de partea vătămată a infracțiunii, care a început să o urmărească, a reținut-o de mână, dar inculpata continua să fugă cu portmoneul sustras și când a văzut că partea vătămată o ținea și striga, inculpata a aruncat portmoneul ca să evite răspunderea pentru sustragere. În asemenea condiții instanțele inferioare corect au conchis că acțiunile inculpatei se încadrează în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal ca jaf. O asemenea interpretare corespunde practicii naționale constante, or, acțiunile inițiate ca furt, însă care nu au fost duse până la capăt din cauza că au fost descoperite de către victimă sau de alte persoane, dar neținându-se cont de aceasta au fost prelungite de către infractor cu scopul însușirii bunurilor sau reținerii lor, se încadrează în infracțiunea de jaf.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificând-le sub aspectul pertinentei și concludentei, atât cele ale apărării, cit și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia privind vinovăția lui Bandrabura Olga, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, să fie una legală și întemeiată, iar pedeapsa este aplicată în limita sancțiunii prevăzute în articolul respectiv.

Colegiul penal în această ordine de idei specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă nu privește dreptul de apreciere

a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. Verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de recurenți, Colegiul le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatei de săvârșirea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu se dovedește indubitabil prin probele acumulate și că, la caz, nu a fost comisă nici o gravă eroare de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei soluții de menținere a sentinței instanței de fond.

Astfel, în opinia Colegiului, criticele recurentului referitor la încadrarea juridică greșită a acțiunilor lui Bandrabura Olga în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, nu sunt incidente în cazul supus judecării, din motivul că instanța de apel a făcut o analiză completă și obiectivă a tuturor probelor, stabilind corect vinovăția inculpatei de comiterea infracțiunii imputate.

Totodată, se reține că simpla invocare de către recurent a faptului că acțiunile au fost încadrate greșit, nu poate servi ca temei de casarea a unei hotărâri judecătorești, ci aceasta trebuie să fie urmată de o motivare corespunzătoare, specificând-se din care motive faptele inculpatului nu pot fi calificate în baza articolului incriminat.

Pe cale de consecință, se reiterează că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată. Instanța de apel a apreciat just probatoriul administrat, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată și luând în considerație că criticele din recursul declarat de avocat în numele inculpatei, sunt neîntemeiate, se impune incontestabil respingerea recursului ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii contestate.

14. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Lunca Ion în numele inculpatei Bandrabura Olga, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2019, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 martie 2020.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion